

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ**

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

(Τά ἑπτὰ ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Καί τά ἐξῆς:

Τοῦ Τριωδίου.

Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διὰ νηστείας κράζοντες· ἰλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς ἁμαρτωλοῖς. (Δίς).

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καὶ Τελώνης τῇ μετανοίᾳ κλινόμενος, προσῆλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ, ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν, ὁ δὲ μὴ φθεγξάμενος, ἠξιώθη τῶν δωρεῶν. Ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς, στήριξόν με Χριστέ ὁ Θεὸς ὡς φιλόνητος.

Δόξα...

Παντοκράτορ Κύριε, οἶδα, πόσα δύνανται τὰ δάκρυα· Ἐξεκίαν γὰρ ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου ἀνήγαγον, τὴν ἁμαρτωλὸν ἐκ τῶν χρονίων πταισμάτων ἐρρύσαντο, τὸν δὲ Τελώνην, ὑπὲρ τὸν Φαρισαῖον ἐδικαίωσαν, καὶ δέομαι, σὺν αὐτοῖς ἀριθμήσας, ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ**

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

(Τά ἑπτὰ ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς).

(Καί τά ἐξῆς:

Τοῦ Τριωδίου.

Ἄς μὴν προσευχηθοῦμε φαρισαϊκά (ὑποκριτικά), ἀδελφοί· διότι αὐτὸς πού ὑψώνει τὸν ἑαυτό του θά ταπεινωθεῖ· ἄς ταπεινωθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ σάν τὸν τελώνη μὲ νηστεία κράζοντας· συγχώρησε Θεέ, ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. (Δίς).

Ὁ Φαρισαῖος νικημένος ἀπὸ τὴν κενοδοξία (ὑπερηφάνεια γιὰ ἀνύπαρκτες ἀρετές) καὶ ὁ Τελώνης σκυμμένος ἀπὸ τὴν μετάνοια, πλησίασαν σ' ἐσένα τὸν μόνον Κύριο· ἀλλὰ ὁ πρῶτος, ἐπειδὴ καυχῆθηκε, στερήθηκε τὰ ἀγαθὰ, ἐνῶ ὁ δεύτερος, χωρὶς νὰ μιλήσει, ἀξιώθηκε νὰ λάβει τίς δωρεές του Θεοῦ. Μὲ αὐτούς τοὺς στεναγμούς στήριξέ με, Χριστέ Θεέ μου, ὡς φιλόνητος.

Δόξα...

Παντοκράτορα Κύριε, γνωρίζω πόση δύναμη ἔχουν τὰ δάκρυα. Διότι ἐπανεφέραν τὸν Ἐξεκία ἀπὸ τίς πύλες τοῦ θανάτου· τὴν ἁμαρτωλὴ γυναῖκα τὴν ἀπάλλαξαν ἀπὸ τὰ χρόνια σφάλματα· Καὶ τὸν Τελώνη τὸν δικαίωσαν περισσότερο ἀπὸ τὸν Φαρισαῖο· Καὶ ἐγὼ σὲ παρακαλῶ, ἀφοῦ μὲ κατατάξεις μαζί τους, ἐλέησέ με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

<p>(Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον. (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Ἐκτενής. . Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα. Τῆς Ὀκτωήχου. (Τά ἀναστάσιμα). Δόξα ... Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ δύναμαι ἀτενίσει, καὶ ἰδεῖν τὸν αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ δέξαι με ὡς τὸν Τελώνην, μετανοοῦντα Σωτήρ, καὶ ἐλέησόν με. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς μου Χριστὸς ὁ Κύριος τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῆ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρησσίαν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16). Ἀπολυτικά. (Τό ἀναστάσιμον καὶ τοῦ Ἁγίου, ἂν ὑπάρχη). Θεοτοκίον. Ὁμόηχον. Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚῆ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ ΟΡΘΡΟΣ</p>		<p>(Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Ἐκτενής. . Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα. Τῆς Ὀκτωήχου. (Τά ἀναστάσιμα). Δόξα... Ἐπειδὴ εἶναι βαρῖα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, δέν μπορῶ νά ἀτενίσω καὶ νά δῶ τόν αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ· Ἀλλὰ δέξου με μετανοημένον σάν τόν Τελώνη, Σωτήρα, καὶ ἐλέησέ με. Καί νῦν... Θεοτοκίο. Εἶσαι ναὸς καὶ πύλη, παλάτι καὶ θρόνος τοῦ Βασιλιᾶ, πάνσεμνη Παρθένε, διὰ τῆς ὁποίας φώτισε αὐτοὺς πού κοιμοῦνταν στό σκοτάδι, ὁ Λυτρωτῆς μου ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος, πού εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, θέλοντας νά φωτίσει αὐτοὺς πού ἔπλασε κατ' εἰκόνα δι- κή του μέ τό δικό του χέρι. Γι' αὐτό, Πανύμνητη, ἐπειδὴ ἔχεις μητρικό θάρρος ἀπέναντί του, ἀκατάπαυστα πρέ- σβευε νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας. Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16). Ἀπολυτικά. (Τό ἀναστάσιμο καὶ τοῦ Ἁγίου, ἂν ὑπάρχει). Θεοτοκίο. Ὁμόηχο. Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚῆ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ ΟΡΘΡΟΣ</p>
---	--	---

<p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τά ἀναστάσιμα). Εὐλογητάρια. Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32). Ὑπακοή. Ἀναβαθμοί. Προκείμενον. (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν. (Οκτώηχος. Σελ. 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριον. Δόξα Πατρί. Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρων κάθαρον, εὐσπλάγχνω σου ἐλέει. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε· αἰσχροαῖς γὰρ κατερρύπωσα, τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου, ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με, πάσης ἀκαθαρσίας. Εἶτα, Στίχ'. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα</p>		<p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τά ἀναστάσιμα). Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικό. Σελ. 31-32). Ὑπακοή. Ἀναβαθμοί Προκείμενο. (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Τάξη τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 33). Εὐαγγέλιο. (Οκτώηχος. Σελ. 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικό. Σελ. 33-34). Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριο. Δόξα Πατρί... Ἀνοιξέ μου τίς πύλες τῆς μετανοίας, Ζωοδότα, (ἐσὺ πού δίνεις τὴ ζωὴ)· Διότι ἀπὸ τὸ πρωῖ ἀγρυπνεῖ τὸ πνεῦμα μου στὸν ἅγιο ναὸ σου, φέροντας τὸ ναὸ τοῦ σώματός μου ὅλον μολυσμένο· Ἀλλά ὡς συμπαθῆς κα- θάρισέ με μὲ τὸ εὐσπλαχνο ἔλεός σου. Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Κάνε εὐθεῖς γιὰ μένα τοὺς δρόμους τῆς σωτηρίας, Θεοτόκε· Διότι ρύπανα (μόλυνα) τὴν ψυχὴ μου μὲ αἰσchrές ἀμαρτίες, δαπανώντας μὲ ραθυμία (μὲ ὀκνηρία) ὅλη τὴ ζωὴ μου· Μὲ τίς δικές σου πρεσβεῖες λύτρωσέ με ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσία. Στίχ'. Ἐλέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα μὲ τὸ μέγα</p>
--	--	--

ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας σου, ὡς ὁ Δαυῖδ βοῶ σοι· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Σώσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ἰδιή Α'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Παραβολαῖς ἐμβιβάζων πάντας Χριστός, πρὸς βίου διόρθωσιν, τὸν Τελώνην ἀνυψοῖ, ἐκ τῆς ταπεινώσεως δεικνύς, Φαρισαῖον τῆ ἐπάρσει ταπεινούμενον.

Ἐκ ταπεινώσεως γέρας ὑψοποιόν, ἐκ δὲ τῆς ἐπάρσεως, πτώμα βλέπων χαλεπόν, τοῦ Τελώνου ζήλου τὰ καλά, καὶ τὴν φαρισαϊκὴν, κακίαν μίσησον.

Ἐξ ἀπονοίας κενοῦται πᾶν ἀγαθόν, ἐκ δὲ ταπεινώσεως, καθαιρεῖται πᾶν κακόν, ἣν περ ἀσπασώμεθα πιστοί, βδελυττόμενοι σαφῶς, τρόπον κενόδοξον.

Τὸ ταπεινόφρονας εἶναι τοὺς ἑαυτοῦ Μαθητὰς βουλόμενος, ὁ τῶν πάντων Βασιλεύς,

ἔλεός σου, καὶ σύμφωνα μὲ τὸ πλῆθος τῆς εὐσπλαχνίας σου ἐξάλειψε τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐννοώντας τὰ πλήθη τῶν κακῶν, πού ἔγιναν ἀπὸ μένα, ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος τρέμω τὴ φοβερὴ ἡμέρα τῆς κρίσεως· Ἀλλὰ ἔχοντας θάρρος στό ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας σου σοῦ φωνάζω, ὅπως ὁ Δαυῖδ· Ἐλέησέ με, Θεέ, σύμφωνα μὲ τὸ μέγα σου ἔλεος.

«Σώσον ὁ Θεός. . .».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ἰδιή Α'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Εἰσάγοντας ὁ Χριστός ὅλους στὴ διόρθωση τῆς ζωῆς μὲ παραβολές ἀνυψώνει τὸν Τελώνη μὲ τὴν ταπείνωση, δείχνοντας τὸ Φαρισαῖο, νὰ ταπεινώνεται ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερηφάνειας.

Βλέποντας ὅτι ἀπὸ τὴν ταπείνωση προέρχεται βραβεῖο πού ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπο, καὶ ἀπὸ τὴν ἔπαρση (τὴν ὑπερηφάνεια) πτώση φοφερὴ, δεῖξε ζῆλο γιὰ τὰ καλά τοῦ Τελώνη καὶ μίσησε τὴν κακία τοῦ Φαρισαίου.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἀπερισκεψίας χάνεται κάθε ἀγαθό, καὶ ἀπὸ τὴν ταπείνωση ἐξουδετερώνεται κάθε κακό· Αὐτὴν ἄς δεχθοῦμε, πιστοί, περιφρονώντας καθαρὰ κάθε τρόπο κενόδοξο. (Κενοδοξία = Ὑπερηφάνεια γιὰ ἀνύπαρκτες ἀρετές).

Ὁ Βασιλιάς τῶν ὄλων θέλοντας νὰ εἶναι ταπεινόφρονες οἱ δικοὶ του Μαθητὲς τοὺς δίδασκε συμβουλευ

παραινῶν ἐδίδασκε ζηλοῦν, τὸν Τελώνου στεναγμόν, καὶ τὴν ταπείνωσιν.

Ὡς Τελώνης στενάζω, καὶ ὀδυρμοῖς ἀσιγήτοις Κύριε, νῦν προσέρχομαι τῇ σῇ εὐσπλαχνία, οἴκτειρον καὶ ἐμέ, ταπεινώσει τὴν ζωὴν, νῦν διεξάγοντα.

Θεοτοκίον.

Γνώμην, βουλήν, προσδοκίαν, σῶμα, ψυχὴν, καὶ τὸ πνεῦμα, Δέσποινα, ἀνατίθημι πρὸς σέ, δυσχερῶν ἐχθρῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ μελλούσης ἀπειλῆς, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ωιδὴ Γ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἀπὸ κοπρίας καὶ παθῶν, ταπεινὸς ἀνυψοῦται, ἀρετῶν ἀπὸ ὕψους, καταπίπτει δὲ δεινῶς, ὑψηλοκάρδιος πᾶς, οὗ τὸν τρόπον, τῆς κακίας φύγωμεν.

Κενοδοξία ἐκκενοῖ πλοῦτον δικαιοσύνης, τῶν παθῶν δὲ σκορπίζει, ἢ ταπείνωσις πληθύν, ἦν μιμουμένους ἡμᾶς, τῆς μερίδος, δεῖξον τοῦ Τελώνου Σωτήρ.

Ὡς ὁ Τελώνης καὶ ἡμεῖς, τύπτοντες εἰς τὸ στήθος, κατανύξει βοῶμεν· Ἰλάσθητι ὁ Θεός, ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅπως τούτου λάβωμεν τὴν ἄφεσιν.

Πρὸς ζῆλον ἔλθωμεν, πιστοί, κατορθοῦντες τὸ πρᾶον, ταπεινώσει συζῶντες, ἐκ καρδίας

οντας, νὰ μιμοῦνται μέ ζῆλο τό στεναγμό τοῦ Τελώνη καὶ τὴν ταπείνωσή του.

Σάν Τελώνης στενάζω, καὶ μέ ἀκατάπαυστους θρήνους, Κύριε, τώρα πλησιάζω στήν εὐσπλαχνία σου, σπλαχνίσου κι ἐμένα πού περνῶ τώρα τὴ ζωὴ μου μέ ταπείνωση.

Θεοτοκίο.

Τὴ γνώμη, τὴ θέληση, τὴν ἐλπίδα, τό σῶμα, τὴν ψυχὴ καὶ τό πνεῦμα μου, Κυρία, σ' ἐσένα τά ἐμπιστεύομαι· Λύτρωσέ με καὶ σῶσε με ἀπὸ δύσκολους ἐχθρούς καὶ πειρασμούς καὶ ἀπὸ τὴ μελλοντικὴ ἀπειλή (τῆς κρίσεως).

Ωιδὴ Γ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ὁ ταπεινὸς ἀνυψώνεται ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία τῶν παθῶν, ἀλλὰ ξεπέφτει φοβερὰ ἀπὸ τό ὕψος τῶν ἀρετῶν κάθε ὑπερήφανος· Τοῦ ὁποῖου ἄς ἀποφύγουμε τὴ συμπεριφορὰ τῆς κακίας του.

Ἡ κενοδοξία ἀφαιρεῖ τὸν πλοῦτο τῆς ἀρετῆς· Καὶ ἡ ταπείνωση σκορπίζει τό πλῆθος τῶν παθῶν· μέ τὴ μίμηση αὐτῆς κάνε μας, Σωτήρα, νὰ ἀνήκουμε στό μέρος τοῦ Τελώνη.

Ὅπως ὁ Τελώνης κι ἐμεῖς κτυπώντας τά στήθος μέ κατάνυξη φωνάζουμε· Συγχώρησε, Θεέ μας, ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς, γιὰ νὰ λάβουμε τὴ συγχώρηση σάν ἐκεῖνον.

Ἄς προχωρήσουμε, πιστοί στό ζῆλο κατορθώνοντας τὴν πραότητα ζώντας μέ ταπείνωση μαζί μέ τόν

στεναγμῶ, κλαυθμῶ τε καὶ προσευχῇ, ὅπως
σχῶμεν ἐκ Θεοῦ συγχώρησιν.

Ἀποβαλλόμεθα πιστοί, τὸν ὑπέρογκον
κόμπον, ἀπόνοιαν δεινὴν τε, καὶ τύφον τὸν
βδελυκτὸν, καὶ τὴν κακίστην Θεῶ Φαρισαίου,
ἀπρεπῆ ὠμότητα.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ τῇ μόνῃ προσφυγῇ, πεποithῶς μὴ
ἐκπέσω, τῆς καλῆς προσδοκίας, ἀλλὰ τύχοιμι τῆς
σῆς, ἐπικουρίας Ἄγνῆ, πάσης βλάβης δυσχερῶν
ῥυόμενος.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Κοντάκιον καὶ Οἶκος ἀναστάσιμα.

Καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Ταπείνωσις ὑψωσε, κατησχυμμένον κακοῖς,
Τελώνην στυγνάσαντα, καὶ τό, Ἰλάσθητι, τῶ
Κτίστη βοήσαντα· ἔπαρσις δὲ καθεῖλεν, ἀπὸ
δικαιοσύνης, δειλαῖον Φαρισαῖον,
μεγαλορρημονοῦντα· ζηλώσωμεν διὸ τὰ καλά,
κακῶν ἀπεχόμενοι.

Δόξα...

Ταπείνωσις ὑψωσε, πάλαι Τελώνην κλαυθμῶ
βοήσαντα· Ἰλάσθητι, καὶ ἐδικαίωσεν. Αὐτὸν
μιμησώμεθα, ἅπαντες οἱ εἰς βάθος, τῶν κακῶν
ἐμπεσόντες, κράξωμεν τῶ Σωτῆρι, ἀπὸ βάθους
καρδίας. Ἡμάροτομεν, ἰλάσθητι, μόνε
φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

ἐγκάρδιο στεναγμὸ καὶ τό κλάμα καὶ τὴν προσευχή, γιὰ
νά λάβουμε συγχώρηση ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἄς ἀποβάλουμε, πιστοί, τὴν ὑπερβολικὴ καύχησι
καὶ τὴ φοβερὴ παραφροσύνη καὶ τὴ σιχαμερὴ
ἀλαζονεία καὶ τὴν πολὺ κακὴ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ
ἀπρεπῆ σκληρότητα.

Θεοτοκίον.

Ἐχοντας πεποιθήσῃ σ' ἐσένα τῇ μόνῃ καταφυγῇ, ἄς
μὴν πέσω ἔξω, ὅσον ἀφορᾶ στὴν καλὴ ἐλπίδα μου, ἀλλὰ
ἄς ἐπιτύχω τὴ δικὴ σου βοήθεια, Ἄγνῆ, ἀπαλλαγμένος
ἀπὸ κάθε βλάβῃ τῶν δυσκολιῶν.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ ἀναστάσιμα.

Καθίσματα τοῦ Τριωδίου.

Ἡ ταπείνωσις ὑψωσε τὸν Τελώνη πού ἦταν ντρο-
πιασμένος καὶ σκυθρωπός, κι ἐφώνησε στὸν Κτίστη τό
συγχώρησέ με· Ἡ ὑπερηφάνεια ὅμως ἐγκρέμισε ἀπὸ τὴν
ἀρετὴ τὸν ἄθλιο Φαρισαῖο, πού ἔλεγε μεγάλα λόγια,
(καυχιόταν)· Γι' αὐτό ἄς δείξουμε ζῆλο γιὰ τὰ καλά
ἀπέχοντας ἀπὸ τὰ κακά.

Δόξα...

Ἡ ταπείνωσις ὑψωσε παλαιὰ τὸν Τελώνη, πού μέ
κλάμα φώνησε· Συγχώρησέ με, καὶ ὁ Θεός τὸν ἀθώωσε.
Αὐτόν ἄς μιμηθοῦμε ὅλοι πού πέσαμε στό βάθος τῶν
κακῶν· Ἄς κράξουμε στό Σωτήρα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς
καρδιάς μας. Ἄμαρτήσαμε, συγχώρησέ μας μόνε φιλόαν-
θρωπε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε· λῦσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σύντριψον μηχανίας, καὶ κατὰβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Ωιδὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἀρίστην ἔδειξεν, ὁδὸν ὑψώσεως τὴν ταπεινώσιν Λόγος, ταπεινωθεῖς, μέχρι καὶ μορφῆς δουλικῆς, ἦν ἐκμιμούμενος ἅπας, ἀνυψοῦται ταπεινούμενος.

Υψώθη δίκαιος, καὶ καταπέπτωκε, Φαρισαῖος, ἐν πλήθει δὲ τῶν κακῶν, βρίθων τεταπεινῶται, ἀλλ' ἀνυψώθη Τελώνης, παρ' ἐλπίδα δικαιούμενος.

Πενίας πρόξενος, ἐκ πλούτου τῶν ἀρετῶν, ἢ ἀπόνοια ὤφθη, καὶ πορισμός, αὐθις ἢ ταπεινώσις, δικαιοσύνης ἐξ ἄκρας ἀπορίας ἦν κτησώμεθα.

Προέφης Δέσποτα, τοῖς μεγάλοφροσιν, ἀντιτάσσεσθαι πάντως, καὶ ταπεινοῖς, χάριν σὴν παρέχων, Σωτήρ, ταπεινωθεῖσι νῦν ἡμῖν, τὴν σὴν χάριν ἐξαπόστειλον.

Πρὸς θεῖαν ὑψωσιν, αἰεὶ ἀνάγων ἡμᾶς, ὁ Σωτὴρ καὶ Δεσπότης ὑποποιόν, ἔδειξε ταπεινώσιν· τοὺς πόδας γὰρ τῶν Μαθητῶν

Δέξου γρήγορα, Κυρία τίς ἰκεσίες μας, καὶ πρόσφερε τίς στό δικό σου Υἱό καὶ Θεό, Κυρία Παναμόλυνη· διάλυσε τίς δύσκολες περιστάσεις αὐτῶν πού τρέχουν κοντά σου· σύντριψε τίς μηχανές καὶ νίκησε τό θράσος τῶν ἀθέων, οἱ ὁποῖοι ὀπλίζονται ἐναντίον τῶν δούλων σου.

Ωιδὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς ἔδειξε ἄριστο δρόμο, γιὰ νά ὑψωθοῦμε, τὴν ταπεινώση, ἀφοῦ ταπεινώθηκε μέχρι τῆ μορφῆ τοῦ δούλου· Τόν ὁποῖο δρόμο, ὅταν μιμεῖται κάποιος, ἀνυψώνεται μέ τὴν ταπεινώση.

Υψώθηκε ὁ δίκαιος καὶ ξέπεσε ὁ Φαρισαῖος, καὶ παραμένοντας γεμᾶτος ἀπὸ τό πλήθος τῶν κακῶν ταπεινώθηκε· Καὶ ἀνυψώθηκε ὁ Τελώνης δικαιούμενος, χωρὶς νά τό ἐλπίζει.

Ἡ παραφροσύνη, ἢ ὑπερηφάνεια, φάνηκε αἰτία φτώχειας ἀπὸ τόν πλοῦτο τῶν ἀρετῶν, καὶ ἀντίθετα πάλι ἢ ταπεινώση φάνηκε μέσο ἀποκτήσεως τῆς δικαιοσύνης (τῶν ἀρετῶν) ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἔλλειψή τους, τὴν ὁποία ταπεινώση ἄς ἀποκτήσουμε.

Προεῖπες, Κύριε, ὅτι ἀντιτάσσεσαι ὅπωςδὴποτε σ' αὐτοὺς πού ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιὰ τόν ἑαυτό τους, καὶ ὅτι δίνεις, Σωτήρα, τὴ χάρη σου στοὺς ταπεινοὺς· Τώρα πού ταπεινωθήκαμε, στείλε μας τὴ χάρη σου.

Ἀνεβάζοντάς μας πάντοτε σέ θεϊκὴ ἐξύψωση ὁ Σωτήρας καὶ Κύριος, μᾶς ὑπέδειξε τὴν ταπεινώση πού ἐξυψώνει· Διότι ἐνίψε τά πόδια τῶν Μαθητῶν του μέ τά ἴδια

<p>αὐτοχείρως ἐναπένιψεν. Θεοτοκίον. Ὡς φῶς ἀπρόσιτον, Παρθένε, τέξασα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος φωτιστικῆ, αἴγλη διασκέδασον, καὶ σωτηρίας πρὸς τρίβους, τὴν ζωὴν μου χειραγώγησον. Ὡιδὴ Ε'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Τοῦ Φαρισαίου τὰς ἀρετάς, σπεύσωμεν μιμεῖσθαι καὶ ζηλοῦν, τὴν τοῦ Τελώνου ταπείνωσιν τὸ ἐν ἑκατέροις μισοῦντες ἄτοπον, ἀπόνοιαν καὶ λύμην τῶν παραπτώσεων. Δικαιοσύνης δρόμος κενὸς ἤλεγκται συζεύξας ἐν ταύτῳ ὁ Φαρισαῖος τὴν οἴησιν· αὐθις δὲ τῆς ἀδικίας ὄγκος κεκένωται, ὑψοποιῶ ἀρετῆ, κτησάμενος συνέμπορον τὴν ταπείνωσιν.</p> <p>Ἄρματηλάτης ἐν ἀρεταῖς, ᾤετο δραμεῖν Φαρισαῖος, ἀλλὰ πεζὸς παραλύδιον, ἄρμα διαθέων, καλῶς προέλαβε, συζεύξας ὁ Τελώνης οἶκτῳ ταπείνωσιν.</p> <p>Τὴν τοῦ Τελώνου παραβολήν, πάντες ἀναπτύξαντες τῷ νῷ, δεῦτε ζηλώσωμεν δάκρουσι, πνεῦμα συντετριμμένον Θεῷ προσάγοντες τὴν τῶν ἁμαρτημάτων ζητοῦντες ἄφεςιν.</p> <p>Τὸν ὑψαυχῆ τε καὶ μοχθηρόν, ἀλαζονικόν τε</p>		<p>του τὰ χέρια. Θεοτοκίον. Ἐπειδὴ γέννησες, Παρθένε τὸ ἄφθαστο φῶς, δια- σκόρπισε τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς μου μετὰ τὴν φωτιστικὴν σου λάμψη, καὶ ὁδήγησε μετὰ τὸ χεῖρ σου τὴν ζωὴν μου στοὺς δρόμους τῆς σωτηρίας. Ὡιδὴ Ε'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Ἄς σπεύσουμε νὰ μιμηθοῦμε τίς ἀρετὲς τοῦ Φαρι- σαίου, καὶ νὰ ζηλέψουμε τὴν ταπείνωσιν τοῦ Τελώνη μι- σώντας τὸ λάθος καὶ τῶν δύο, τὴν ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν βλάβη ἀπὸ τὰ σφάλματα. Ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς ἀποδείχθηκε ἄδειος (κούφιος), ἐπειδὴ ἔνωσε μετὰ αὐτὸν τὴν ὑπερηφάνεια (τὸ φούσκωμα) τῆς αὐθάδειας (ὁ Φαρισαῖος). Ἀντίθετα, τῆς ἀδικίας (τοῦ Τελώνη) ὁ ὄγκος (τὸ μέγεθος) ἄδειασε, ἐπειδὴ μαζὶ μετὰ τὴν ἀρετὴ πού ὑψώνει, πῆρε συνοδοιπόρο τὴν ταπείνω- σιν. Ὁ Φαρισαῖος νόμιζε ὅτι θὰ τρέξει μετὰ τίς ἀρετὲς σάν ἄρματηλάτης, ἀλλὰ ὁ Τελώνης τρέχοντας πεζὸς καλὰ προσπέρασε τὸ «λυδικό» (τὸ πολυτελές) ἄρμα, ἀφοῦ ἔξεψε (ἔνωσε) μετὰ τὴν λύπη τὴν ταπείνωσιν. Ἀφοῦ μελετήσουμε ὅλοι μετὰ τοῦ νοῦ μας τὴν παραβο- λὴν τοῦ Τελώνη, ἐλάτε, ἄς δείξουμε ζῆλο προσφέροντας στον Θεὸ πνεῦμα συντετριμμένο μετὰ δάκρυα ζητώντας τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων μας.</p> <p>Τὴν ὑπερήφανη καὶ κακότροπη καὶ ἀλαζονικὴ καὶ</p>
--	--	---

καὶ θρασύν, πόρρω ἀπώσωμεν ἔμφρονες,
Φαρισαίου τρόπον, δεινὸν μέγαλαυχον, ὅπως μὴ
γυμνωθῶμεν, τῆς θείας χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ῥάβδον δυνάμεως, Ἀγαθή, πᾶσιν
ἐξαπόστειλον ἡμῖν, τοῖς ἐπὶ σοὶ καταφεύγουσι,
κατακυριεύειν ἐν μέσῳ πάντων ἐχθρῶν,
παρέχουσα, καὶ ἐκ πάσης βλάβης ἐξαίρουσα.

Ἰδιὴ ΣΤ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τοῦ βίου τὸ στάδιον, ὁ Τελώνης ἐν ταυτῷ, καὶ
Φαρισαῖος ἔδραμον· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπονοία
κατενεχθεὶς, αἰσχροῶς ἐναυάγησεν, ὁ δὲ τῇ
ταπεινώσει διεσώζετο.

Τοῦ βίου τὸ δίκαιον, διαμείβοντες ἡμεῖς,
δρόμον ἐκμιμησώμεθα, τοῦ Τελώνου μὲν
φρόνημα ζηλωτόν, φύγωμεν δὲ φύσημα
βδελυκτὸν Φαρισαίου καὶ ζησώμεθα.

Τοὺς τρόπους ζηλώσωμεν, τοῦ Σωτήρος
Ἰησοῦ καὶ τὴν αὐτοῦ ταπείνωσιν, οἱ ποθοῦντες
τὴν ἄληκτον τῆς χαρᾶς, τυχεῖν κατασκήνωσιν, ἐν
τῇ χώρᾳ τῶν ζώντων ἀυλιζόμενοι.

ὑπέδειξας Δέσποτα, τοῖς οἰκείοις Μαθηταῖς
ὑποποιὸν ταπείνωσιν, τῷ λεντίῳ ζωννύμενος τὴν
ὀσφύν, τοὺς πόδας ἀπέπλυνας, καὶ τὸν τρόπον
μιμῆσθαι παρεσκεύασας.

Τὸν βίον διείλοντο, Φαρισαῖος ἀρεταῖς, καὶ ὁ
Τελώνης πταισμάσιν· ἀλλ' ὁ μὲν τὴν ἐξ ὄγκου

θρασύτατη συμπεριφορὰ τοῦ Φαρισαίου, τὴν ἄθλια καὶ
καυχησιάρικη, ἅς τὴν ἀπωθήσουμε μακριὰ, γιὰ νὰ μὴν
ἀπογυμνωθοῦμε, ἐμεῖς οἱ λογικοί, ἀπὸ τῆς θείας Χάρης.

Θεοτοκίον.

Στείλε ραβδί δυνάμεως, Ἀγαθή, σέ ὅλους ἐμᾶς, πού
καταφεύγουμε σ' ἐσένα δίνοντάς μας τὴ δύναμη, νὰ
ἐπικρατοῦμε μεταξύ ὅλων τῶν ἐχθρῶν καὶ
ἀπαλλάσσοντάς μας ἀπὸ κάθε βλάβη.

Ἰδιὴ ΣΤ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τὸ στάδιο (τόν δρόμο) τῆς ζωῆς ἔτρεξαν μαζί ὁ Τε-
λώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος, ἀλλ' ὁ μὲν Φαρισαῖος, ἀφοῦ
ἔπεσε ἀπὸ ἀφροσύνη, ναυάγησε αἰσχροῶς, ὁ δὲ Τελώνης
μέ τὴν ταπείνωσιν διασώζετο.

Καθὼς προχωροῦμε στό τέρμα τῆς ζωῆς, τό δίκαιο
φρόνημα τοῦ Τελώνη ἅς τό μιμηθοῦμε ὡς ἀξιοζήλευτο,
τὴν ἀλαζονεῖα ὅμως τοῦ Φαρισαίου ὡς σιχαμερή, ἅς τὴν
ἀποφύγουμε καὶ θά κερδίσουμε τὴ ζωὴ.

Ἄς μιμηθοῦμε μέ ζῆλο τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Σωτήρα
Ἰησοῦ καὶ τὴν ταπείνωσή του, ἐμεῖς πού ποθοῦμε νὰ
ἐπιτύχουμε τὴν αἰώνια κατοικία τῆς χαρᾶς διαμένοντας
στή χώρα τῶν ζωντανῶν.

ὑπέδειξες, Κύριε, στοὺς Μαθητές σου τὴν ταπείνω-
ση πού ἐξυψώνει, ζώνοντας τὴ μέση σου μέ τό «λέντιο»
(τὴν πετσέτα τῶν ποδιῶν), ἔπλυνες τὰ πόδια τους καὶ
τούς ἐτοίμασες νὰ μιμοῦνται τὴ συμπεριφορὰ σου.

Διαχώρισαν τὴ ζωὴ τους ὁ Φαρισαῖος μέ τίς ἀρετές
καὶ ὁ Τελώνης μέ τὰ σφάλματα· Ἀλλὰ ὁ Φαρισαῖος

φρενοβλαβῆ, ὑπέστη ταπείνωσιν, ὁ δὲ ἀνυψοῦται ταπεινόφρων φανείς.

Θεοτοκίον.

Γυμνὸν τῇ ἀπλότῃ, τῇ ἀτέχνῳ τε ζωῇ,
πλασθέντα παραβάσεως διπλὴ περιέβαλέ με
ἐχθρός, σαρκός τε παχύτητι, νῦν δὲ σῆ μεσιτεία,
Κόρη, σώζομαι.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν, καὶ Τελώνου
μάθωμεν, τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς, πρὸς τὸν
Σωτῆρα κραυγάζοντες· Ἰλαθι μόνε ἡμῖν
εὐδιάλλακτε.

Στεναγμοὺς προσοίσωμεν, τελωνικοὺς τῷ
Κυρίῳ, καὶ αὐτῷ προσπέσωμεν, ἁμαρτωλοὶ ὡς
Δεσπότη· θέλει γὰρ τὴν σωτηρίαν πάντων
ἀνθρώπων, ἄφεισιν παρέχει πᾶσι μετανοοῦσι· δι'
ἡμᾶς γὰρ ἐσαρκώθη Θεὸς ὑπάρχων Πατρὶ
συνάναρχος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐαυτοὺς ἀδελφοὶ ἅπαντες ταπεινώσωμεν,
στεναγμοῖς καὶ ὀδυρμοῖς τύψωμεν τὴν
συνείδησιν, ἵνα ἐν τῇ κρίσει τότε τῇ αἰωνίᾳ, ἐκεῖ
ὀφθῶμεν πιστοὶ ἀνεύθυνοι, τυχόντες ἀφέσεως·
ἐκεῖ γὰρ ἐστὶν ὄντως ἡ ἄνεσις, ἣν ἰδεῖν ἡμᾶς νῦν
ἰκετεύσωμεν, ἐκεῖ ὀδύνη ἀπέδρα λύπη καὶ οἱ ἐκ
βάθους στεναγμοί, ἐν τῇ Ἐδέμ τῇ θαυμαστῇ, ἧς ὁ
Χριστὸς δημιουργός, Θεὸς ὑπάρχων Πατρὶ

ὑπέστη τὴν ἄμυαλη ταπείνωσιν ἀπὸ ὑπερηφάνειας· Καὶ ὁ
Τελώνης ἀνυψώνεται, ἐπειδὴ φάνηκε ταπεινόφρων.

Θεοτοκίον.

Ἐνῷ πλάσθηκα γυμνός ὡς πρὸς τὴν ἀπλότητα καὶ
τὴν ἀνυπόκριτη (χωρὶς ὑποκρισία) ζωῇ, ὁ ἐχθρός μέ πε-
ριετύλιξε μέ τὴν ὑποκρισία, τὴν ἀπάτη, τῆς παραβάσε-
ως· Τώρα ὁμως μέ τῆ δική σου μεσιτεία, Κόρη, σώζομαι.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ἄς ἀποφύγουμε τὰ ὑπερήφανα λόγια τοῦ Φαρισαί-
ου, καὶ ἄς μάθουμε τὴν ταπείνωσιν τοῦ Τελώνη κραυγά-
ζοντας πρὸς τὸν Σωτῆρα· Συγχώρησέ μας μόνε εἰρηνικέ
(εὐκολε στή συμφιλίωσιν).

Ἄς προσφέρουμε στὸν Κύριο στεναγμοὺς σάν τὸν
Τελώνη, καὶ ἄς πέσουμε ἰκετευτικά οἱ ἁμαρτωλοὶ μπρο-
στά του ὡς Κύριος· Διότι θέλει τὴ σωτηρία ὅλων τῶν
ἀνθρώπων· Δίνει ἄφεση σέ ὅλους πού μετανοοῦν· διότι
γιά μᾶς πῆρε σάρκα, ἂν καὶ ἦταν Θεὸς χωρὶς ἀρχὴ μαζί
μέ τὸν Πατέρα.

Οἶκος.

Ἄς ταπεινώσουμε, ἀδελφοί, ὅλοι τοὺς ἑαυτοὺς μας,
ἄς χτυπήσουμε τὴ συνείδηση μέ στεναγμοὺς καὶ θρή-
νους· Ὡστε, ἀφοῦ βροῦμε ἄφεση οἱ πιστοί, τότε ἐκεῖ στή
αἰώνια κρίση, νά κριθοῦμε ἀνένοχοι (ἀθῶοι)· διότι ἐκεῖ
ὑπάρχει ἀληθινὰ ἡ ἄνεσις, τὴν ὁποία ἄς ἰκετεύσουμε
τώρα νά δοῦμε· Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγε ὁ πόνος, ἡ λύπη καὶ οἱ
στεναγμοὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας, ἀπὸ τὴ θαυ-
μαστὴ ἀπόλαυση (τὸν παράδεισο)· Τοῦ ὁποίου παραδεί-

<p>συνάναρχος.</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου: Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ παραβολῆς μνεΐαν ποιούμεθα.</p> <p>Στίχοι. Φαρισαΐζων, Ἱεροῦ μακρὰν γίνου, Χριστὸς γὰρ ἔνδον, ᾧ ταπεινούς δεκτέον.</p> <p>Ταῖς τῶν Ἁγίων πάντων, μεγαλοργῶν σου πρεσβεΐαις, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.</p> <p>Καταβασίαι.</p> <p>Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν.</p> <p>Οὐκ ἐστὶν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.</p> <p>Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.</p> <p>Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγαυσον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ</p>		<p>σου Δημιουργός εἶναι ὁ Χριστός, πού δέν ἔχει ἀρχή μαζί μέ τόν Πατέρα.</p> <p>Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Κατά τήν ἴδια ἡμέρα φέρνουμε στή μνήμη μας τήν παραβολή τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου ἀπό τό τό Εὐαγγέλιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.</p> <p>Στίχοι. Ἄν μοιάζεις μέ τόΦαρισαῖο, φύγε μακριά ἀπό τόν ναό· διότι μέσα εἶναι ὁ Χριστός, ἀπό τόν ὁποῖο πρέπει νά γίνουν δεκτοί οἱ ταπεινοί.</p> <p>Μέ τίς πρεσβεΐες ὅλων τῶν Ἁγίων σου, πού ἔπραξαν μεγάλα ἔργα, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησε καί σῶσε μας. Ἀμήν.</p> <p>Καταβασίεις.</p> <p>Ὁ Ἰσραήλ ἀφοῦ πέρασε πεζός ἀπό τό βυθό σάν ἀπό ξηρά, βλέποντας τό διώκτη Φαραῶ νά καταποντίζεται φώναζε· Ἄς ψάλουμε στό Θεό ἐπινίκιο ᾠδὴ (ἄσμα).</p> <p>Δέν ὑπάρχει ἅγιος, ὅπως Ἐσύ, Κύριε καί Θεέ μου, ὁ ὁποῖος ὑψώσες, ἀγαθέ, τή δύναμη τῶν πιστῶν σου, κι ἐστερέωσες ἐμᾶς στήν πέτρα τῆς ὁμολογίας σου.</p> <p>Ὁ Χριστός εἶναι δύναμή μου, ὁ Θεός καί Κύριος, ψάλλει ἡ σεβαστή Ἐκκλησία, κατά τρόπο πού ἀρμόζει στό Θεό, κρᾶζοντας, μέ καθαρὴ διάνοια, ἐορτάζοντας γιά χάρη τοῦ Κυρίου.</p> <p>Μέ τό θεϊκό σου φῶς, Ἀγαθέ, φώτισε σέ παρακαλῶ τίς ψυχές αὐτῶν, πού μέ πόθο ἀγρυπνοῦν γιά σένα, γιά νά γνωρίσουν ἐσένα, Λόγε Θεοῦ, τόν ἀληθινό Θεό, πού</p>
--	--	---

ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Ὁσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν Τύραννον ἔπεισε βοᾶν. Εὐλογητός εἶ, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ἐκ φλογός τοῖς Ὁσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν, ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ, Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ μακαρίζομεν.

Ωιδὴ Ζ' . (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Δικαιώσεως τοῖς ἔργοις ἐπαιρόμενος, βρόχοις κενοδοξίας δεινῶς, περιεπάρη Φαρισαῖος ἄμετρα αὐχῶν, Τελώνης δὲ κούφῳ τῷ πετρῷ, τῆς

τούς ἀνακαλεῖς ἀπὸ τοῦ σκοτάδι τῶν πταισμάτων.

Βλέποντας τὴ θάλασσα τῆς ζωῆς, νὰ ὑψώνεται ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν πειρασμῶν, καταφεύγοντας στό γαλήνιο λιμάνι σου σοῦ φωνάζω· Βγάλε ἀπὸ τὴ φθορὰ τὴ ζωὴ μου, Πολυέλεε.

Ὁ Ἄγγελος ἔκαμε δροσοβόλο τὸ καμίνοι γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς νέους· Κατακαίοντας ὅμως τοὺς Βαβυλωνίους τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, ἔπεισε τὸν τύραννο νὰ φωνάζει· Εἶσαι δοξασμένος Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ἦμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Μέσα ἀπὸ τὴ φλόγα γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς νέους πήγασες δροσιά, καὶ τὴ θυσία τοῦ δικαίου (τοῦ προφήτη Ἡλία) μέ νερό τὴν ἔκαψες· Διότι ὅλα τὰ κάνεις, Χριστέ, μόνο μέ τὴ θέλησή σου. Ἐσένα ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατο, νὰ δοῦν τὸν Θεό, τὸν ὁποῖο δέν τολμοῦν νὰ ἀτενίσουν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων. Διὰ μέσου σοῦ ὅμως, Πάναγνη, φάνηκε στοὺς ἀνθρώπους Λόγος Θεοῦ σαρκωμένος· αὐτὸν μεγαλύνοντας μαζί μέ τίς οὐράνιες στρατιές σὲ μακαρίζουμε.

Ωιδὴ Ζ' . (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἵπερηφανευόμενος γιὰ τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ὁ Φαρισαῖος, περιέπεσε φοβερά στοὺς βρόχους (στὶς παγίδες) τῆς κενοδοξίας (τῆς

ταπεινώσεως ἄρθεις, Θεῷ προσήγγισε.

Ταπεινώσεως ὡς κλίμακι χρησάμενος, τρόπῳ Τελώνης πρὸς οὐρανῶν, ὕψος ἐπήρθη, τῆς ἀλαζονείας δὲ ἄρθεις, κουφότητι δείλαιος σαθρᾶ, ὁ Φαρισαῖος καταντᾶ, πρὸς Ἰακώβου πέταυρον.

Τοὺς δικαίους ἐνεδρεύων μὲν ὁ δόλιος, τρόποις κενοδοξίας συλᾶ, ἁμαρτωλοὺς δὲ, βρόχοις ἀπογνώσεως δεσμεῖ. Ἄλλ' οὖν ἑκατέρων τῶν κακῶν, οἱ τοῦ Τελώνου ζηλωταί, ῥυσθῆναι σπεύσωμεν.

Ἐν προσευχῇ ἡμῶν Θεῷ προσπέσωμεν, δάκρυσι καὶ θερμοῖς στεναγμοῖς, ἐκμιμούμενοι, τοῦ Τελώνου τὴν ὑψοποιὸν ταπείνωσιν, μέλποντες πιστοί· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰσηγούμενος τοῖς Μαθηταῖς προέλεγες, Δέσποτα, μὴ φρονεῖν ὑψηλά, συναπάγεσθαι ταπεινοῖς διδασκῶν δὲ Σωτήρ· διό σοι κραυγάζομεν πιστοί· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἰακώβ σε καλλονὴν καὶ θείαν κλίμακα, κάτωθεν, ἦν ἐώρακε πρὶν, ἐκτεταμένην, πρὸς ὕψος γινώσκομεν, Σεμνή, καταγούσαν ἄνωθεν

ὑπερηφάνειας χωρὶς περιεχόμενο) καυχώμενος ὑπερβολικά· Ἀλλὰ ὁ Τελώνης, ἀφοῦ ὑψώθηκε μὲ τὸ ἐλαφρὸ φτερό τῆς ταπεινώσεως, ἐπλησίασε τὸν Θεό.

Ὁ Τελώνης, ἀφοῦ χρησιμοποίησε ὡς σκάλα τὸν τρόπο τῆς ταπεινώσεως, ὑψώθηκε στὸ ὕψος τῶν οὐρανῶν· Καὶ ὁ Φαρισαῖος ὁ ἄθλιος, ἀφοῦ ὑψώθηκε μὲ τὴ σάπια ἐλαφρότητα τῆς ἀλαζονείας, καταντᾶ στὰ ξύλινα στηρίγματα τοῦ ἄδη.

Στήνοντας ἐνέδρες ὁ δόλιος (ὁ διάβολος) στοὺς ἐναρέτους τοὺς λεηλατεῖ μὲ τοὺς τρόπους τῆς κενοδοξίας· Καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς τοὺς δένει μὲ τοὺς βρόχους, τίς θηλειές τῆς ἀπελπισίας. Ἀλλὰ λοιπὸν ὅσοι θέλουμε νὰ μιμηθοῦμε μὲ ζῆλο τὸν Τελώνη, ἅς τρέξουμε νὰ ἀπαλλαγοῦμε καὶ ἀπὸ τὰ δύο κακά.

Μὲ τὴν πρσευχή μας ἅς προσπέσουμε ἱκετευτικά μπροστά στὸν Θεό μὲ δάκρυα καὶ θερμοὺς στεναγμοὺς μιμούμενοι τὴν ταπείνωσιν τοῦ Τελώνη ποὺ ἐξυψώνει, ψάλλοντας, πιστοί· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Καθοδηγώντας τοὺς Μαθητές τοὺς ἔλεγες ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὴν ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό τους, καὶ διδάσκοντάς τους, Σωτήρα, (ἐλεγες) νὰ συμπορεύονται μὲ τὰ ταπεινά φρονήματα· γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ κραυγάζουμε σ' ἐσένα· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἀναγνωρίζουμε, Σεμνή, ὡς τὴν ὠραιότατη ἀπόγονο τοῦ Ἰακώβ, καὶ θεϊκὴ σκάλα, τὴν ὁποία εἶδε παλαιά, ὑψωμένη πρὸς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, νὰ κατε-

Θεὸν σεσαρκωμένον, καὶ βροτούς, αὐθις ἀνάγουςαν.

Ωιδὴ Η'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ταπεινόφρονη γνώμη, ἴλεων Κύριον, ὁ Τελώνης στενάξας, εὔρε καὶ σέσωσαι, τρόπῳ δὲ δεινῷ γλώσσης μεγαλορρήμονος, τῆς δικαιοσύνης ἐκπίπτει Φαρισαῖος.

Φαρισαίου τὸν τύπον, τῆς προαιρέσεως, καὶ τὴν προσηγορίαν, τῆς καθαρότητος, φύγωμεν πιστοί, ζηλοῦντες τοῦ Τελώνου καλῶς, τὴν ἠλεημένην, ταπεινῶσιν καὶ γνώμην.

Τὰς φωνὰς τοῦ Τελώνου, πιστοί, φθελγώμεθα, Ἱερῶ ἐν ἀγίῳ· Ὁ Θεὸς ἴλαθι, ἵνα σὺν αὐτῷ, τύχωμεν συγχωρήσεως, λύμης μεγαλαύχου ὀυσθέντες Φαρισαίου.

Στεναγμὸν τοῦ Τελώνου πάντες ζηλώσωμεν, καὶ Θεῷ ὀμιλοῦντες θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν, κράξωμεν αὐτῷ· Φιλάνθρωπε, ἡμάρτομεν, εὐσπλαγχνε οἰκτίρμον, ἰλάσθητι καὶ σῶσον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Στεναγμῷ τοῦ Τελώνου, Θεὸς ἐπένευσε, δικαίωςας τε τοῦτον, πᾶσιν ὑπέδειξε, κάμπτεσθαι ἀεὶ, στεναγμοῖς τε καὶ δάκρυσιν, τῶν πλημμελημάτων, αἰτούμενοι τὴν λύσιν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

βάζει ἀπὸ ἐπάνω τὸ Θεὸ ὁ ὁποῖος παίρνει σάρκα, καὶ νὰ ἀνεβάζει πάλι τοὺς ἀνθρώπους στὸν οὐρανό.

Ωιδὴ Η'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Μὲ τὴν ταπεινόφρονα γνώμη ὁ Τελώνης, ἀφοῦ στέναξε, ἐβρῆκε τὸν Κύριο σπλαχνικό καὶ σώθηκε· Μὲ τὸν ἄθλιο τρόπο ὅμως τῆς γλώσσας, πού ἔλεγε μεγάλα λόγια, ξέπεσε ὁ Φαρισαῖος ἀπὸ τῆ δικαιοσύνη (τὴν ἀρετὴ)

Ἄς ἀποφύγουμε, πιστοί, τὴν ἀλαζονεὶα τῆς προαιρέσεως τοῦ Φαρισαίου, καὶ τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς καθαρότητάς του, δείχνοντας καλὸ ζῆλο γιὰ τὴν ταπείνωση τοῦ Τελώνη, καὶ τὴ γνώμη του πού ἐλεήθηκε.

Ἄς ἀναπέμψουμε, πιστοί, στὸν ἅγιο ναὸ τὰ λόγια τοῦ Τελώνη· Θεέ μου, συγχώρησέ με, ὥστε μαζί του νὰ ἐπιτύχουμε τὴ συγχώρηση, ἀφοῦ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴ βλάβη τοῦ Φαρισαίου μὲ τὰ μεγάλα λόγια.

Ἄς ζηλέψουμε ὅλοι τὸν στεναγμὸ τοῦ Τελώνη, καὶ ἀπευθυνόμενοι στὸν Θεὸ μὲ θερμὰ τὰ δάκρυα, ἄς φωνάξουμε σ' Αὐτόν· Φιλάνθρωπε, ἡμαρτήσαμε· Εὐσπλαγχνε, γεμᾶτε ἔλεος, συγχώρησε καὶ σῶσε μας.

Δοξολογοῦμε Πατέρα Υἱὸ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα τὸν Κύριο.

Στὸν στεναγμὸ τοῦ Τελώνη ὁ Θεὸς συγκατατέθηκε (τὸν ἀποδέχθηκε), καὶ ἀφοῦ τὸν συγχώρησε, ὑπέδειξε σὲ ὅλους, νὰ σκύβουν πάντοτε μὲ στεναγμούς καὶ μὲ δάκρυα ζητώντας τὴ συγχώρηση τῶν σφαλμάτων τους.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Οὐκ ἐπίσταμαι πλήν σου, ἄλλην ἀντίληψιν,
Σὲ προβάλλομαι πρέσβιν, Ἀγνή πανάμωμε, σὲ
πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, Τεχθέντα μεσίτριαν, πάντων
τῶν λυπούντων, ἐλεύθερόν με δεῖξον.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ὅδὸν ὑψώσεως τὴν ταπεινώσιν, παρὰ
Χριστοῦ λαβόντες, σωτηρίας ὑπόδειγμα, τοῦ
Τελώνου τὸν τρόπον ζηλώσωμεν, τύφον
ὑπεροψίας, πόρρω βαλλόμενοι, γνώμη
ταπεινόφρονι Θεὸν ἐξιλεύμενοι.

Ψυχῆς ἀπόνοιαν ἀπώσωμεθα, γνώμην εὐθῆ
ἐν ταπεινοφροσύνῃ κτησώμεθα, ἑαυτοὺς δικαιοῦν
μὴ σπουδάζωμεν, τὸν τῆς κενοδοξίας, τύφον
μισήσωμεν, καὶ σὺν τῷ Τελώνῃ, τὸν Θεὸν
ίλεωσώμεθα.

Λιτὰς τῷ Κτίστῃ οἴκτου προσφέρωμεν,
τελωνικάς, τὰς φαρισαϊκὰς ἐκτρεπόμενοι,
ἀχαρίστους εὐχάς, μεγαλαύχους φωνάς, αἶ κατὰ
τοῦ πλησίον, κρίσιν ἐπάγουσιν, ἵνα Θεὸν ἴλεων,
καὶ φῶς ἐπισπασώμεθα.

Πολλῶ πταισμάτων ἐσμῶ βαρούμενος
ὑπερβολῇ κακίας τὸν Τελώνην παρήλασα, καὶ
τοῦ Φαρισαίου τὸν μέγαλαυχον, τύφον
προσεπισπῶμαι, πάντοθεν ἔρημος, πάντων
καθιστάμενος καλῶν. Κύριε, φεῖσαί μου.

Δέν γνωρίζω ἐκτός ἀπὸ σένα ἄλλη βοήθεια· Ἐσένα
προβάλλω ὡς πρεσβευτὴ. Ἀγνή παναμόλυνη, ἐσένα
προβάλλω ὡς μεσίτρια πρὸς Αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπὸ
σένα· Ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ ὅλους πού μέ λυποῦν.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἀφοῦ λάβαμε ἀπὸ τὸν Χριστό τὴν ταπεινώση, ὡς
δρόμο γιὰ τὴν ἀνύψωση, ἄς μιμηθοῦμε μέ ζῆλο τῆ συ-
μπεριφορὰ τοῦ Τελώνη, σάν ὡς ὑπόδειγμα σωτηρίας,
ἀφοῦ ἀποβάλουμε μακριὰ τὴν ἀλαζονεῖα τῆς
ὑπεροψίας, τῆς ὑπερηφάνειας, ζητώντας συγχώρηση
ἀπὸ τό Θεό μέ διάθεση ταπεινοφροσύνης.

Ἄς ἀποβάλουμε τὴν ἀπόγνωση τῆς ψυχῆς· Ἄς
ἀποκτήσουμε γνώμη εὐθεῖα (εἰλικρινῆ), μὴ βιαζόμαστε,
νά θεωρήσουμε δίκαιο τὸν ἑαυτό μας, ἄς μισήσουμε τὴν
ἀλαζονεῖα τῆς κούφιας ὑπερηφάνειας, καὶ ἔτσι μαζί μέ
τὸν Τελώνη θά ἐπιτύχουμε συγχώρηση ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἄς προσφέρουμε στὸν Κτίστη προσευχές μέ λύ-
πη σάν τὸν Τελώνη, ἀποφεύγοντας τίς ἀχάριστες φα-
ρισαϊκὲς προσευχές, τίς καυχησιάρικες φωνές, οἱ ὁποῖες
ἐπιφέρουν κατάκριση κατὰ τοῦ πλησίον· γιὰ νά προ-
σελκύσουμε τό Θεό συγχωρητικό καὶ νά λάβουμε φῶς.

Βεβαρυμένος μέ μεγάλο πλῆθος σφαλμάτων ξεπέ-
ρασα τὸν Τελώνη σὲ ὑπερβολὴ κακίας, καὶ προσελκύω
τὴν καυχησιάρικη ἀλαζονεῖα τοῦ Φαρισαίου, μένοντας
ἀπὸ παντοῦ ἔρημος ἀπὸ ὅλα τὰ καλά. Κύριε, λυπήσου
μέ.

Τῆς σῆς ἀξίωσον μακαριότητος τοὺς διὰ σέ τῶ πνεύματι πτωχοὺς ἐνυπάρξαντας· εἰσηγήσει γὰρ τῆς σῆς προστάξεως, πνεῦμα συντετριμμένον, σοὶ προσκομίζομεν. Σῶτερ, προσδεξάμενος σῶζε, τοὺς σοὶ λατρεύοντας,

Θεῶ Τελώνης ποτὲ εὐξάμενος, τῶ ἱερῶ πιστῶς προσανιῶν, δεδικαίωται· στεναγμοῖς γὰρ προσελθὼν καὶ δάκρυσι, συντριμμῶ τε καρδίας, πάντα ἀπέθετο, τῶν ἀμαρτημάτων τὸν φόρτον ἐξιλεώσεσι.

Θεοτοκίον.

Ὑμνεῖν, δοξάζειν καὶ μακαρίζειν σε, δίδου ἡμῖν ἀξίως τοῖς τιμῶσί σε, Πάναγνε, καὶ τὸν τόκον τὸν σὸν μεγαλύνουσι, μόνη εὐλογημένη· σὺ γὰρ τὸ καύχημα, τῶν Χριστιανῶν καὶ πρὸς Θεόν, πρέσβις εὐπρόσδεκτος.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

(Τὸ Ἀναστάσιμον Ἑωθινόν.

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου):

Ὑψηγορίαν φύγωμεν, Φαρισαίου κακίστην, ταπείνωσιν δὲ μάθωμεν, τοῦ Τελώνου ἀρίστην, ἵν' ὑψωθῶμεν βοῶντες, τῶ Θεῶ σὺν ἐκείνῳ· Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, Χριστὲ Σωτῆρ, ἐκουσίως, καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας, συνήγειρας τὸν κόσμον σου θεϊκῇ δυναστείᾳ.

Θεοτοκίον.

Κάνε ἄξιους τῆς μακαριότητάς σου, αὐτοὺς πού γιὰ χάρη σου ὑπῆρξαν φτωχοὶ στό πνεῦμα, ταπεινόφρονες· Διότι μέ τήν παρακίνηση τῆς δικῆς σου προσταγῆς σοῦ προσφέρουμε πνεῦμα συντετριμμένο (ταπεινό φρόνημα). Σωτήρα δέξου καὶ σῶζε αὐτοὺς πού σέ λατρεύουν.

Ὁ Τελώνης κάποτε, ἀφοῦ προσευχήθηκε στόν Θεό ἀνεβαίνοντας στόν ναό μέ πίστη, δικαιώθηκε, συγχωρήθηκε· καί ἀφοῦ πλησίασε μέ στεναγμούς καὶ δάκρυα καί μέ συντριβή καρδιάς, ἀπόθεσε ὅλο τό φορτίο τῶν ἀμαρτιῶν μέ τή συγχώρηση.

Θεοτοκίον.

Δῶσε μας, Πάναγνη, τή δύναμη, νά σέ ὑμνοῦμε, νά σέ δοξάζουμε καί νά σέ μακαρίζουμε, ἐμεῖς πού σέ τιμοῦμε, ὅπως σοῦ ἀξίζει, καί μεγαλύνουμε τόν Υἱό σου, μόνη Εὐλογημένη· Διότι ἐσύ εἶσαι τό καύχημα τῶν χριστιανῶν καὶ πρεσβευτής εὐπρόσδεκτος στόν Θεό.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὸ Ἀναστάσιμο Ἑωθινό.

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἄς ἀποφύγουμε τήν κάκιση (τήν πολλή κακή) ὑπερηφάνεια τοῦ Φαρισαίου· καί ἄς μάθουμε τήν ἄριστη ταπείνωση τοῦ Τελώνη, γιὰ νά ὑψωθοῦμε φωνάζοντας μαζί του στό Θεό· Συγχώρησε, Χριστέ Σωτήρα, τοὺς δούλους σου, Ἐσύ ὁ ὅποιος γεννήθηκες θεληματικά ἀπό Παρθένο, καί ὑπέμεινες Σταυρό, καί ἀνέστησες μαζί σου τόν κόσμο μέ τή θεϊκή σου δύναμη.

Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς τῆς κτίσεως, καὶ Θεὸς τῶν ἀπάντων, σάρκα βροτεῖαν ἔλαβεν, ἐξ ἀχράντου γαστροῦ σου, πανύμνητε Θεοτόκε, καὶ φθαρεῖσάν μου φύσιν, ὅλην ἀνεκαιούργησε, πάλιν ὡς πρὸ τοῦ τόκου, καταλιπὼν μετὰ τόκον· ὅθεν πίστει σε πάντες ἀνευφημοῦντες κράζομεν· Χαῖρε, κόσμου ἡ δόξα.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

(Τέσσαρα Ἀναστάσιμα).

Τοῦ Τριωδίου.

Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διὰ νηστείας κράζοντες· Ἰλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καὶ Τελώνης τῇ μετανοία κλινόμενος, προσῆλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη, ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν, ὁ δὲ μὴ φθελγιάμενος, ἠξιώθη τῶν δωρεῶν. Ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς, στήριξόν με Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος.

Τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου τὸ διάφορον, ἐπιγνοῦσα, ψυχὴ μου· τοῦ μὲν, μίσησον τὴν ὑπερήφανον φωνὴν, τοῦ δέ, ζήλωσον τὴν εὐκατάνυκτον εὐχήν, καὶ βόησον, ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με.

Τοῦ Φαρισαίου τὴν μεχάλαυχον φωνὴν,

Ὁ Ποιητὴς τῆς κτίσεως καὶ Θεὸς τῶν ὅλων ἔλαβε σάρκα ἀνθρώπινη ἀπὸ τὴν ἀγνή κοιλία σου, πανύμνητη Θεοτόκε, καὶ ἀνακαίνισε ὁλόκληρη τὴ φθαρμένη μου φύση, ἀφοῦ σέ ἄφησε μετὰ τὴ γέννηση, ὅπως ἦσουν πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση (ἀγνή)· Γι' αὐτὸ ὅλοι ἀνυμνώντας σε κραυγάζομε· Χαῖρε ἡ δόξα τοῦ κόσμου.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

(Τέσσερα Ἀναστάσιμα).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἄς μὴν προσευχηθοῦμε φαρισαϊκά, ἀδελφοί· Διότι ὅποιος ὑψώνει τὸν ἑαυτό του θά ταπεινωθεῖ· Ἄς ταπεινωθοῦμε μπροστὰ στοῦ Θεοῦ σάν τὸν Τελώνη μὲ νηστεία κραυγάζοντας· Συγχώρησέ μας, Θεέ, τούς ἁμαρτωλούς.

Ὁ Φαρισαῖος νικημένος ἀπὸ τὴν κενοδοξία, καὶ ὁ Τελώνης σκύβοντας μὲ τὴ μετάνοια, πλησίασαν σ' ἐσένα τὸν μόνο Κύριο· Ἀλλὰ ὁ μὲν Φαρισαῖος, ἐπειδὴ καυχήθηκε, στερήθηκε τὰ ἀγαθὰ, ὁ δὲ Τελώνης, ἐπειδὴ δὲν μίλησε ἔγινε ἄξιός τῶν δωρεῶν. Σ' αὐτούς τούς στεναγμούς στήριξέ με, Χριστέ Θεέ μου, ὡς φιλόανθρωπος.

Κατανοώντας, ψυχὴ μου, τὴ διαφορὰ μεταξύ Τελώνη καὶ Φαρισαίου, μίσησε τὰ ὑπερήφανα λόγια τοῦ Φαρισαίου, καὶ ζήλεψε τὴν κατανυκτικὴ προσευχὴ τοῦ Τελώνη καὶ φώναξε· Θεέ μου, συγχώρησέ με τὸν ἁμαρτωλό καὶ ἐλέησέ με.

Πιστοί, ἀφοῦ μισήσουμε τὴν ἀλαζονικὴ φωνὴ τοῦ

πιστοὶ μισήσαντες, τοῦ δὲ Τελώνου τὴν
εὐκατάνυκτον εὐχὴν ζηλώσαντες, μὴ τὰ ὑψηλὰ
φρονῶμεν, ἀλλ' ἑαυτοὺς ταπεινοῦντες, ἐν
κατανύξει κρᾶξωμεν· ὁ Θεὸς ἰλάσθητι, ταῖς
ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Δόξα...

Ταῖς ἐξ ἔργων καυχήσεσι, Φαρισαῖον
δικαιοῦντα ἑαυτὸν κατέκρινας Κύριε, καὶ
Τελώνην μετριοπαθήσαντα, καὶ στεναγμοῖς
ἰλασμόν αἰτούμενον, ἐδικαίωσας· οὐ γὰρ
προσέσαι, τοὺς μεγαλόφρονας λογισμούς, καὶ
τὰς συντετριμμένας καρδίας, οὐκ ἐξουθενεῖς· διὸ
καὶ ἡμεῖς σοὶ προσπίπτομεν, ἐν ταπεινώσει τῷ
παθόντι δι' ἡμᾶς· Παράσχου τὴν ἄφεσιν καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. «Ὑπερευλογημένη...».
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

(Τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου).

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιον.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν, καὶ Τελώνου
μάθωμεν, τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς, πρὸς τὸν

Φαρισαίου, καὶ ζηλέψουμε τὴν κατανυκτικὴν προσευχὴν
τοῦ Τελώνη, ἃς μὴ σκεπτόμαστε περήφανα, ἀλλὰ τα-
πεινώνοντας τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἃς φωνάξουμε μέ κατά-
νυξη· Θεέ μας, συγχώρησε τίς ἁμαρτίες μας.

Δόξα...

Τὸν Φαρισαῖο, πού δικαίωνε τὸν ἑαυτό του γιὰ τὰ
ἔργα του, τὸν καταδίκασες, Κύριε, καὶ τὸν Τελώνη, πού
ἔδειξε ταπείνωση καὶ ζητοῦσε συγχώρηση μέ στεναγ-
μούς, τὸν δικαίωσες· διότι δέν ἀποδέχεσαι τοὺς
ὑπερήφανους λογισμούς, καὶ δέν περιφρονεῖς τίς συντε-
τριμμένες καρδιές· γι' αὐτό κι ἡμεῖς πέφτουμε μέ ταπει-
νωση μπροστά σ' ἐσένα, πού ἔπαθες γιὰ μᾶς· Δός μας
τὴ συγχώρηση καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. «Ὑπερευλογημένη...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

(Τὸ Ἀναστάσιμο τοῦ ἤχου).

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιον.

Ἄς ἀποφύγουμε τὴν καύχησιν τοῦ Φαρισαίου, καὶ ἃς
μάθουμε τὴν ταπείνωση τοῦ Τελώνη κραυγάζοντας μέ

Σωτήρα κραυγάζοντες· Ἰλαθι μόνε ἡμῖν
εὐδιάλλακτε.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Τιμόθεον Β'. (Γ'. 10-15).

Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ
διδασκαλίᾳ τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ
μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ, τοῖς
διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένετο ἐν
Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίᾳ, ἐν Λύστροις, οἷους διωγμούς
ὑπήνεγκα! καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος.
Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ, διωχθήσονται. Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ
γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες,
καὶ πλανώμενοι. Σὺ δέ, μένε, ἐν οἷς ἔμαθες καὶ
ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες· καὶ ὅτι ἀπὸ
βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε
σοφίσαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΙΗ'. 108).

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην·
Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν
προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος
τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν
ταῦτα προσήχετο· Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ
εἰμὶ ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες,
ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω

στεναγμούς πρὸς τὸν Σωτήρα· Συγχώρησέ μας, μόνε
εὐκوله στή συμφιλίωση (εἰρηνικέ).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Τιμόθεον Β'. (Γ'. 10-15).

Παιδί μου Τιμόθεε, ἔχεις παρακολουθήσει τὴν διδα-
σκαλίᾳ μου, τὴν διαγωγήν τίς προθέσεις, τὴν πίστην, τὴν
ἀνοχήν, τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπομονὴν μου στοὺς διωγμούς,
στά παθήματα, πού μοῦ ἔγιναν στήν Ἀντιόχεια, στό
Ἰκόνιο, στά Λύστρα· Πόσο μεγάλους διωγμούς ὑπέφερα!
Καὶ ἀπὸ ὅλους μ' ἐγλύτωσε ὁ Κύριος. Καὶ ὅλοι ὅμως ὅσοι
θέλουν νὰ ζήσουν μέ εὐσέβεια μέσα στή χάριν τοῦ
Χριστοῦ, θὰ καταδιωχθῶν. Ἀντίθετα ἄνθρωποι κακοὶ
καὶ ἀπατεῶνες, θὰ προκόψουν στό χειρότερο πλανώ-
ντας τοὺς ἄλλους καὶ πλανώμενοι καὶ οἱ ἴδιοι. Ἐσύ ὅμως
νὰ παραμένεις σέ ὅσα ἔμαθες καὶ βεβαιώθηκες, γνωρίζον-
τας ἀπὸ ποιόν τὰ ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφος γνωρίζεις
τίς Ἅγιες Γραφές, πού μποροῦν νὰ σέ κάνουν σοφὸ
γιά τὴν σωτηρία, μέ τὴν πίστην στόν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν
Κυριό μας.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΙΗ'. 1014).

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: Δύο ἄνθρωποι
ἀνέβηκαν στόν ναό νὰ προσευχηθῶν, ὁ ἓνας Φαρισαῖος
καὶ ὁ ἄλλος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος ἀφοῦ στάθηκε
ἐπιδεικτικὰ προσευχόταν στόν ἑαυτό του (ὄχι στόν Θεό)
ὡς ἐξῆς: Θεέ, σ' εὐχαριστῶ, διότι δέν εἶμαι σάν τοὺς
ἄλλους ἀνθρώπους, κλέφτες, ἄδικοι, μοιχοί (ἀνήθικοι) ἢ
καὶ σάν αὐτό τὸν Τελώνη· Νηστεύω δύο φορές τὴν

δὶς τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἑστῶς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

ἐβδομάδα, δίνω στό ναό τό ἕνα δέκατο ἀπό ὅλα ὅσα ἀποκτῶ. Καί ὁ Τελώνης στέκοντας μακριά δέν ἤθελε οὔτε τά μάτια του νά ὑψώσει στόν οὐρανό, ἀλλά χτυποῦσε τό στήθος του λέγοντας· Θεέ μου, συγχώρησέ με τόν ἁμαρτωλό. Σᾶς βεβαιώνω ὅτι κατέβηκε δικαιωμένος στό σπίτι του αὐτός (ὁ Τελώνης) καί ὄχι ἐκεῖνος (ὁ Φαρισαῖος).